

Sygn. akt V KO 40/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 24 maja 2016 r.,

w sprawie **D. J.**

wniosku skazanego o wznowienie postępowania

zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 29 listopada 2007 r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 20 czerwca 2007 r., sygn. akt III K [...],

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek D. J. o wznowienie postępowania zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 listopada 2007 r., sygn. akt II AKa [...] wraz z wnioskiem o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie wskazać trzeba, że wniosek o wznowienie postępowania należy do tzw. nadzwyczajnych środków zaskarżenia przewidzianych w Kodeksie postępowania karnego. Dotyczy on prawomocnych orzeczeń i może doprowadzić do ich uchylenia i ponownego rozpoznania sprawy, na podstawie ściśle

określonych w ustawie podstaw o wyjątkowym charakterze (zob. art. 540, k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k. i art. 542 § 3 k.p.k.). We wniosku należy powołać się na ewentualną podstawę wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem.

Zaznaczyć bowiem należy, że ustawą nowelizującą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247) wprowadzono do Kodeksu postępowania karnego w art. 545 § 3 k.p.k. wstępną kontrolę wniosku o wznowienie, chcąc wyeliminować konieczność przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, który w stopniu oczywistym nie może doprowadzić do wznowienia postępowania. Przepis art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje możliwość odmowy przyjęcia wniosku i to bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych o ile jest on oczywiście bezzasadny. Ustawodawca wskazał w treści tego przepisu okoliczności, które mogą wskazywać na oczywistą bezzasadność wniosku, ale wskazanie to nie jest wyczerpujące, o czym świadczy użyte w ustawie wyrażenie „w szczególności”. Chodzi zwłaszcza o odwoływanie się do tych okoliczności, które były już rozpoznawane na skutek wniosku o wznowienie postępowania lub z urzędu. W toku postępowania przewidzianego w art. 545 § 3 k.p.k. nie dochodzi zatem do merytorycznego rozpoznania wniosku, ani do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do kontroli tego wniosku mającej charakter *quasi* formalny, wstępny, choć pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia. Dopiero po tym badaniu i stwierdzeniu braku podstaw do uznania wniosku za oczywiście bezzasadny przechodzi się do dalszych czynności prowadzących do merytorycznego rozpoznania wniosku (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., sygn. akt II KO 49/15, LEX nr 1812335).

W przywołanym powyżej orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał, że przy ocenie oczywistej bezzasadności wniosku o wznowienie postępowania, nie pochodzącego od obrońcy lub pełnomocnika, decydująca jest sama jego treść. Wspomniana oczywista bezzasadność wniosku może wynikać z tego, że wskazano na podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie powołano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania

przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej prawomocnego wyroku objętego tym wnioskiem.

W odniesieniu do wniosku skazanego złożonego w sprawie niniejszej należy zwrócić uwagę że okoliczności, na które powołuje się D. J. były już przez niego podnoszone we wniosku złożonym w Sądzie Najwyższym w 2013 r. w sprawie o sygn. akt V KO 54/13. Na wniosek skazanego przyznano mu wówczas obrońcę z urzędu, który nie stwierdził podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania (k. 48,55-56, akt V KO 54/13).

Ponawiając swój wniosek w przedmiotowej sprawie, skazany nie powołuje się na żadną z przyczyn mogących stanowić podstawy wznowieniowe, o których mowa w przepisach art. 540 k.p.k. czy art. 542 § 3 k.p.k. Analiza tego pisma, jak też kolejnych kierowanych do Sądu Najwyższego w tej sprawie łącznie z pismem, które wpłynęło w dniu 20 maja 2016 r., wskazuje, że D. J. podnosi okoliczności związane z poczynionymi w sprawami ustaleniami faktycznymi i podważa prawidłowość oceny dowodów, co rzecz jasna nie może stanowić przyczyn wznowienia postępowania, o których mowa w powołanych wyżej przepisach. Skazany, któremu finalnie przypisano zabójstwo M. K. z zamiarem ewentualnym, zarówno w obecnej sprawie, jak też w poprzednim postępowaniu – sygn. akt V KO 54/13, niezmiennie nawiązuje do dokonanej przez Sądy obu instancji oceny zeznań A. P. i W. P., która wykluczyła ich udział w pobiciu pokrzywdzonego.

Mając na uwadze wszystkie te okoliczności Sąd Najwyższy orzekł jak w części wstępnej postanowienia.